

Povești de noapte bună cu animale

citite în 5 minute

70 de lecturi amuzante pentru visele
frumoase ale celor mici

Traducere de Rodica Chiriacescu

Ilustrații de Anna Láng

Cuprins

INTRODUCERE	6
ÎNVOIALA DINTRE ȘOARECI ȘI PISICI	8
LUPUL SĂTUL	10
VULPEA ȘI LEOPARDUL	12
BROASCA-ȚESTOASĂ CEA ISTEATĂ	14
CĂSĂTORIA ȘORICICĂI	16
MAȘA ȘI URSUL	18
VULPEA CU BURTA PLINĂ	20
MARELE ELEFANT	23
LUPUL ȘI VULPEA	24
POVESTEA PĂȘĂRII COLIBRI SAU CUM ȘI-AU COLORAT PĂȘĂRILE PENAJUL	26
ELEFANTUL ȘI FURNICA	28
MAIMUȚA, JUDECĂTOR ÎNȚELEPT	32
ÎNTECEREA	34
CALUL ȘI VULPEA	38
ANIMALELE CREDINCIOASE	42
CEI TREI PURCELUȘI	46
MAIMUȚA ȘI CĂMILA	50
JAGUARUL, FOCUL ȘI PLOAIA	52

COCOȘUL ȘI BĂNUȚUL DE DIAMANT	56
IEPURELE ȘI LEUL	58
CIOARA ȘI URCIORUL	60
BROASCA ȘI VULPEA	62
ZEUS ȘI BROASCA-ȚESTOASĂ	65
VULPEA ȘI TATUUL	66
ANTILOPA ȘI LEOPARDUL	70
LEOPARDUL ȘI CĂLUGĂRUL	72
CUM VINE PLOAIA	74
LUPUL ȘI COCORUL	76
VULPEA ȘI CUMĂTRA	78
FURNICA ȘI PORUMBIȚA	81
CUM ȘI-A PIERDUT IEPURELE COADA CEA LUNGĂ	82
LEOPARDUL, GIRAFA ȘI IEPURELE	84
POTOPUL	86
CALUL, BOUL, CÂINELE ȘI OMUL	88
PAPAGALUL ȘI CONDORUL	90
CALUL ȘI MĂGARUL	92

GAIA CARE VOIA SĂ NECHEZE	94
BIBANUL, PESCARUL ȘI NEVASTA CARE VOIA PREA MULT	97
CÂINELE ȘI IEPURELE	101
VÂNĂTORUL CARE NU SE TEMA DE LUPI	102
CUM AU APĂRUT PISICA ȘI ȘOARECELE	104
BONDARII ȘI ALBINELE	106
ȚAPUL PĂCĂLIT DE VULPE	108
PISICA, ȘOARECELE ȘI VASUL CU UNTURĂ	111
LILIAFUL, MURUL ȘI PESCĂRUȘUL	115
LEUL ȘI MISTREȚUL	116
RATONUL ȘI ALBINELE	118
PĂIANJENUL, IEPURELE ȘI ÎNȚELEPCIUNEA	121
LĂCOMIA BALENEI	122
CORBUL ȘI VULPEA	124
GAIA ȘI ȘARPELE	127
JAGUARUL ȘI TAPIRUL	128
PĂUNUL ȘI COCORUL	130

PETELE LEOPARDULUI	133
ACVILA ȘI VULPEA	136
DE CE AU ANIMALELE COADĂ	138
UN PRIETEN PENTRU PISICĂ	140
POVESTEA PUIULUI DE ELEFANT	143
COCOȘA DROMADERULUI	147
PIELEA RINOCERULUI	151
CRABUL ȘI VULPEA	152
DARURILE REGELUI LEU	154
IEPURELE ȘI BROAȘTELE	156
LEUL ȘI ARMATA LUI	159
FRUMOASA ȘI BESTIA – O POVESTE DE DRAGOSTE „CU URECHIUȘE LUNGI”	160
GĂINA FULGUȚA ȘI CELE ȘAPTE BUFNIȚE	164
PISICA, IEPURELE ȘI NEVĂSTUICA	168
COCOȘUL, PISICA ȘI ȘOARECELE	170
LILIAFUL ȘI CELE DOUĂ NEVĂSTUICI	172
BROASCA-ȚESTOASĂ ȘI RATELE	175

Învoiala dintre șoareci și pisici

Odată regina pisicilor o trimise pe vulpe la regele șoarecilor pentru a-i prezenta o propunere ce ar putea aduce pacea între cele două popoare și le-ar permite tuturor să trăiască în liniște și bună înțelegere. Ajunsă în fața suveranului, vulpea se înclină respectuos, apoi rosti cu voce solemnă:

– Majestatea Voastră, am fost însărcinată de regina pisicilor să vă prezint o soluție pentru situația dificilă care s-a creat între popoarele voastre. Așa că regina propune să fie încurajate căsătoriile dintre pisici și șoareci, pentru ca, în cele din urmă, cele două popoare să devină unul singur.

Regele ascultă cu atenție, apoi mulțumi vulpii și spuse:

– Și pentru noi este important să domnească pacea. Apreciez inițiativa reginei pisicilor, dar vă cer puțin timp ca să mă pot consulta cu sfetnicii mei. Chiar astăzi vă voi da răspunsul.

Spunând acestea regele șoarecilor își reuni miniștrii și alți demnitari, punându-i la curent cu mesajul adus de vulpe.

Urmă o discuție aprinsă, dar, în cele din urmă, cu toții fură de acord că era o soluție foarte bună pentru a aduce pacea între cele două popoare. Atunci regele șoarecilor hotărî ca prima căsătorie să fie între fiica lui și fiul reginei pisicilor. Toți aprobară aplaudând puternic, iar suveranul încredință vulpii mesajul pentru a-l duce de îndată reginei pisicilor.

La un moment dat, se auzi din mulțime vocea unei bătrâne șoricioaice care era stimată de toți pentru înțelepciunea ei:

– Ar fi o mare bucurie pentru noi să știm că ne îndreptăm spre o viitoare pace prin această importantă uniune, a spus ea. Dar să nu uităm că pisicile sunt cei mai mari dușmani ai noștri și, din acest motiv, permiteți-mi să vă spun că am o mare îndoială în privința sincerității acestei propuneri. De asemenea, nu uitați că și vulpea este, din timpuri străvechi, un dușman nemilos. De altfel, cu toții cunoaștem povestea mai multor încercări de a face pace între diferite animale, care s-au sfârșit însă destul de rău. Permiteți-mi deci să fac din nou apel la prudență, iar cu ocazia ceremoniei nunții, ce se va celebra în castelul nostru, să rămânem mereu vigilenți și să fim gata să fugim în caz de pericol, conchise șoricioaica bătrână pe un ton ferm.

Cuvintele ei nu au fost zadarnice, iar șoarecii au început pregătirile pentru căsătoria regală luând măsurile de precauție necesare.

Între timp, regina pisicilor trimisese spioni care să urmărească tot ce se petrecea în regatul vecin și nu îi trebui mult să-și de seama că șoarecii aveau suspiciuni în privința intențiilor sale.

În ziua căsătoriei, pisicile porniră cântând și dansând spre castelul unde se ținea festivitatea. Iar cuvintele melodiei erau:

– Șoricei grăsuniei – în capcană cu ei!

Șoarecii nu se lăsară însă impresionați și răspunseră cântând:

– Pisici îngâmfate, cu labele late, încercați să ne găsiți, și apoi vă veseliți!

Într-un sfârșit, pisicile s-au lăsat păgubașe și au plecat cum au venit, și de atunci nu s-a mai vorbit niciodată de o căsătorie între șoareci și pisici.

Lupul sătul

Într-o zi, cu adevărat norocoasă, mergând pe o potecă, lupul găsi la poalele unui copac prada unui vânător. Bucuros, puse stăpânire pe ea și se ospătă ca un mare boier. Sătul și foarte mulțumit, se îndreptă apoi spre inima pădurii pentru a face o plimbare și a mai arde niște calorii. La un moment dat, în drumul său apăru o oiță tânără care se rătăcise de turma ei. Biata de ea, aproape că muri de spaimă când îl văzu pe lup: încremeni pe loc, nefiind în stare să fugă. Iar lupul, care avea o faimă de prădător nesățios, pentru a nu-și știrbi imaginea, dar și din cauza năravului său, se năpusti asupra oii, prinzând-o în ghearele lui. Dar când o văzu tremurând, își dădu seama că nu era prea flămând, fiindcă se ospătase pe cinste mai devreme. Era sătul, ce putea face atunci? Ce justificare putea să găsească pentru a-și elibera prada, fără a pune însă sub semnul întrebării imaginea sa în ochii celorlalți locuitori ai pădurii? Așa că se gândi la o soluție destul de neobișnuită și îi spuse oii:

– Am hotărât să-ți acord o posibilitate de salvare, pentru că azi, în mod special, sunt într-o dispoziție bună. Dar pentru asta, tu trebuie să-ți exprimi trei dorințe. Dacă le voi considera inteligente, vei fi liberă.

Oița, care se împăcase deja cu gândul că nu mai are nicio scăpare, rămase descumpănită de cerința lupului; totuși, se gândi un moment și apoi răspunse:

– Înainte de toate, nu aș fi vrut să te întâlnesc. În al doilea rând, dacă acest lucru trebuia neapărat să se întâmple, aș fi vrut să fii orb. Dar pentru că cele două dorințe nu au fost îndeplinite, aș vrea ca tu și toți lupii să aveți parte de o soartă tristă, din moment ce mie și suratelor mele, precum și altor animale din pădure, care niciodată nu au făcut nimănui vreun rău, ne-ați făcut viața imposibilă.

Lupul a rămas surprins de răspunsul oiței, dar în loc să se înfurie, cum te-ai fi putut aștepta, răspunse calm:

– Ai dat dovadă de mult curaj, spunându-mi sincer ceea ce gândești; pentru asta am să-ți redau libertatea!

Zicând aceste cuvinte, lupul o eliberă pe oiță și plecă.

Ce ne învață această poveste? Că persoanele inteligente știu să aprecieze întotdeauna sinceritatea, fără să se supere din cauza unor eventuale critici.

LEBRIS

We know
books

Vulpea și leopardul

Într-o dimineață răcoroasă de primăvară, o vulpe și un leopard, care cutreierau pădurea în căutare de hrană, se întâlniră.

Cei doi s-au salutat, apoi s-au privit cu atenție. Blana vulpii era roșcată și lucioasă, iar coada era de-a dreptul maiestuoasă! Ochii maronii și pătrunzători ieșeau în evidență pe botul ei mic.

Leopardul era zvelt, dar robust, suplu, elegant și mândru. Ce să mai spui despre blana lui? Petele se succedau armonios, strălucind minunat în bătaia razelor de soare ce se strecurau printre crengile copacilor.

Evident, fiecare dintre cei doi se considera pe el însuși mai frumos decât celălalt.

Și astfel, ghicind ceea ce gândea vulpea, leopardul spuse:

– Crezi cumva că ai putea să te întreci cu mine în frumusețe? Asta-i bună! Privește-mă, sunt puternic, dar bine proporționat; blana mea nu are egal în toată pădurea. Chiar și soarele stăruie asupra petelor mele ca să le admire mai bine!

Vulpea surâse și apoi răspunse:

– Chiar vorbești serios? Privește-mă: blana mea este deasă și strălucitoare, are culoarea aurului prețios și a păstrat în ea nuanțele asfințitului de soare. Iar în privința eleganței, nimeni nu mă poate întrece. Și apoi, ai vrea să compari mizeria ta de coadă cu a mea?

Leopardul râse disprețuitor. Era evident că nu împărtășea părerea vulpii.

El răspunse oftând:

– Nimic din ce ai spus nu poate să concureze cu forța și frumusețea mea – calitățile mele vor fi mereu superioare.

Vulpea, dându-și seama că această discuție ar putea continua la nesfârșit, răspunse:

– Dragul meu prieten, eu am o calitate pe care tu nu o ai, și anume: frumusețea minții, inteligența.

Apoi, spunând asta, plecă, lăsându-l pe leopard fără cuvinte.

LEBRIS

We know books

